

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Alekszej Asztrov versei

*Fordítottam Andrej Preobrazsenszkij moszkvai közlése alapján
Baka Istvánnak és Király Lászlónak küldöm barátsággal*

Levél barátaimhoz

*Kedves Pehotnij! Kedves Nyezvanov! Ma
Írok... Vasárnap lomha Novgorod...
Naponta mintha más keresztfa nyomna –
Későre jár... Nem óvnak jobb korok.*

*Gyomrom korog. Ma sem telik pirogra.
Savas, kesernyés teát hörpölök...
Kint vén kutyámat heccelik vihogva
Merész jövendők... Néhány hős kölök.*

*Suhancos évek gyűlnek élcsapatként,
Meg-meggyötörnek, mint csapzott ebet:
Kiolvasom szemükből még a vad fényt...
Félnek. Röhögnek... Mind nagyot nevet!*

*Beszélni nem tud, szólni fél a farka –
Üvöltve koplal, támad, oldalog...
Rettegni bátor, gyilkol készakarva –
Ártatlanabbak tán az ordasok...*

*Vonít a száj, ha friss étekbe téphet:
Magát alázza, falja fel, szegény...
Meggyűltek itt az éhek, vétkek, évek,
Miként a nyál s a vád a nyelv hegyén.*

*Hány új hazugság billeg már a nyelven!
Eszmék rohadnak... Fojtó, furcsa szag!
Elmék rágódnak egypár száraz elven...
S a szebb jövő kutyákba rúg... Kacag.*

*Nem is levél – leláncolt hír, hasonlat,
Vers ez, Sztjepan... Oly téma, Nyezvanov,
Mi bárkivel megeshetik... Ma... Holnap.
Én úgy vagyok, hogy néha nem vagyok...*

Jelenések

Andrej Rubljov emlékére

*Mind egybegyűl ki rémült, ki konok;
Meggerevül majd minden, amit írtam,
Mint fájdalomba révült ikonok,
Ha félhomályba vesznek Vlagyimirban.*

*Fény, gyertyafüst vonaglik, szétrezeg:
Mártírok vére lüktet... Győz a Bárány!
Vakít a perc, az angyalvértet...
Üdvözültekkel zsúfolt fonn a párkány!*

*S lenn ördögültek... Hódoló menet
Tódulna áldó, tündöklő tribünhöz!
Hogy hullna kegy, feloldozó kenet...
De egyre megy: ki boldogul, ki bűnöz.*

*Kürtök! Harsognak égi, szép rezek!
Szentekből is teremhet tán akárhány!
Hitvallók közt kivé, mivé leszek...
Sárkányölőkből támad már a sárkány.*

*Pikkelyt növeszt a lélek... Aljasul.
Mennybéli szélben szétinogok, fázom.
Nem mozdulok. Csak élek. Majd az Úr
Fölismer... Vérzem kék ikonosztázon.*

X-hez

*Mennyekbe hull vagy poklokig repül
A lélek itt... A „közhatározat” csal.
Egymásba zár a kéz is ikrekül:
Üdvösségünk testvér a kárhozattal.*

*Hát eggyé gyúr a vágy... Szerethetünk,
Ha szebb hitünk a hangos senkiké lett:
Napunk torlódó fellegekbe tűnt
Fáradt madár – hófergetegbe tévedt...*

Angelus

*Mi voltam én? Ködszürke nagykabát.
Nehéz teher, mit roskadásig éltem.
Hurcoltam őt, mint szél a fagy szagát
A térdrehulló pétervári télben...*

*Vonszoltuk egymást, egyként vétkesek,
Akik már végleg, mindent meglakoltak.
Botorkáltunk a bűnben, két esett...
És elviseltük egymást, mint a holtak.*

*Mi voltam? Angyal? Verdeső kabát?
Hiába csapdos, lendül szét a szárnya.
Nem szállhat... Hordja vesztes önmagát.
S magányosabb, mint Isten néma árnya.*

Kolkhiszi fénykép

*Egy tengerjáró.
Kordé és számár.
Magasba lángol,
Forr még:
Ég a nyár.
Apám, anyám
Egy sárguló
Ligetben...
Nem értem,
Merre
Sétáltok
Ti ketten?*

*Habszegte móló.
Parki kioszk.
Kocsi.
Szuhumi volna?
Batumi?
Szocsi?*

*Már nem tudom.
Fakulni kezd a fénykép.
Még nem vagyok
Halálomé se végképp.
Nem létezem.
Csak úgy elképzelem.
Hullámverésben
Partra lép Iaszón,
A pillanatnyi
Mindent megragadva:
Mellvértje villog,
Mint a héj a szón,
Ha érintetlen
Érik bent a magva.
Időm aranylik...
Gyapjas nap ragyog.
Felnőttem. Már csak
Aljas nagy vagyok.*